

Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα ἢ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;*

Ε'

Κριτικὴ ἀναφορὰ σὲ τρία ἄρθρα τοῦ γέροντος Θεοκλήτου Διονυσιάτου

Ἡ τρίτη ἐπίσκεψις τοῦ οἰκουμενιστοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στοῦ Βατικανό (1995, 2002, 2004), μὲ ἀποκορύφωμα τὸν ἀντορθόδοξο λειτουργικὸ συγχρωτισμὸ του μὲ τὸν αἰρετικὸ Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β' στὴν Θρονικὴ Ἑορτὴ τῆς Ρώμης (29 Ἰουνίου),

- συνέτεινε ἔτι περαιτέρω στὴν «βαθμιαία ἀπόλεια τῆς αἰσθήσεως τῆς οὐσίας καὶ τῆς δυνάμεως τῆς αἰρέσεως»·

- ὑπεγράμμισε τὶς «ἐπικίνδυνες τάσεις καὶ τὰ ἀπρόσεκτα διεκκλησιαστικὰ ἀνοίγματα τοῦ Διαλόγου τῆς Ἀγάπης, τὰ ὁποῖα μὲ τὴ μέθοδο τοῦ σαλαμιού μᾶς ὀδηγοῦν ἐκάστοτε καὶ σὲ νέες δυσάρεστες ἐκπλήξεις»·

- ὑπενθύμισε τὴν «βαθμιαία ἐξάντληση καὶ ἀποδυνάμωση τοῦ ἀμυντικοῦ συστήματος τοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ».

Τὰ «στοιχεῖα» αὐτὰ ἀποτελοῦν ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ «φυσιγνωμικά» τῆς «σύγχρονης ἐπιδημικῆς ἐκκλησιολογικῆς ἀσθενείας» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία «πλήττει ἀνελέητα πολλὰ διαμερίσματα τῆς Ὁρθοδοξίας», ὅπως ἐπεσήμαινε ἐγκυρα πρὸ 16ετίας ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς Ἀνδρέας Θεοδώρου¹.

θ. Τὸ «κοινωνεῖν τοῖς συνηγόροις τοῦ σκότους» ἐν γνώσει

ΜΕΧΡΙ τώρα, χάριτι Θεοῦ, ἔχομε ἀποδείξει ἀπολύτως τεκμηριωμένα τὴν ἄμεση καὶ ἄρρηκτη σχέση, τὴν αἰτιώδη σχέση, μεταξὺ τῆς Ἡμερολογιακῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924 καὶ τῆς ἐπισήμως ἀρξαμένης τὸ 1920 Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ἐξ αἰτίας δὲ αὐτῆς τῆς σχέσεως τὴν ὑπαρξὶ ἐντεῦθεν τοῦ 1924 ὄχι Νεοημερολογιτῶν καὶ Παλαιοημερολογιτῶν, ἀλλὰ κατ' ἀκριβείαν Οἰκουμενιστῶν καὶ Ἀντι-οικουμενιστῶν.

Ὁ γέρον Θεόκλητος Διονυσιάτης (ἐφ' ἐξῆς: γ.Θ.Δ.), ὅταν ἀποσυνδέη τὸ Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα ἀπὸ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι, ἐπίσης δὲ ὅταν κατ' οὐσίαν ἀρνηθῆται τὴν ὑπαρξί τοῦ ἐκκλησιομάχου Οἰκουμενισμοῦ μετὰ τὸ 1972, ἀποδεικνύεται ἐξ ἑνὸς μὲν ὡς ἀποκρύπτων τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια ἢ ὡς μὴ κατανοῶν αὐτήν, ἔνεκα βαθείας καὶ ἀθεραπεύτου προκαταλήψεως· ἐξ ἑτέρου δὲ ὡς βαθύτατα ἀλλοτριωμένος ἀπὸ τὴν διαβρωτικὴ ἐπίδρασι τῆς κοινωνίας του μὲ τὴν **Καινοτομίαν**.

Ὁ κυρίως καὶ ἀληθῶς Ἀθωνίτης Ἡουχαστής, ὁ πλήρης Φωτὸς καὶ Χάριτος Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, ἐπισημαίνει εὐστοχα τὶς καταλυτικὰς ἐπιπτώσεις σὲ πνευματικὸ ἐπίπεδο ἀπὸ τὴν ἄμεση ἢ ἔμμεση κοινωνία μὲ τὴν αἶρεσι καὶ ἐξελέγχει τὸν ἀγιορεΐτη γ.Θ.Δ. ὡς κοινωνοῦντα ἐν γνώσει μὲ τοὺς «συνηγόρους τοῦ σκοτόυς», δηλαδὴ τοὺς καινοτόμους Οἰκουμενιστάς.

Ὁ γ.Θ.Δ., ἐπὶ ἐξήκοντα περίπου συναπτὰ ἔτη (1941-2004), «ἐν τῇ τῶν αἰρετικῶν κοινωνίᾳ», δίδει «χώραν παρησίας» κατὰ τῆς Ἀληθείας στοὺς «*παραχαράττοντας τὰ εὐσεβῆ δόγματα νεήλυδας καθηγητὰς*»² τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ταυτοχρόνως καθίσταται ὁλονὲν καὶ «*ὑποψυχόμενος*», δηλαδὴ ἐντάσσεται στοὺς «*μὴ θερμῶς ἀντεχομένους τῆς κατ' εὐσέβειαν ἀληθείας*»².

«*Οὐ μικρόν ἐστι κοινωνεῖν τοῖς συνηγόροις τοῦ σκοτόυς*», λέγει ὁ Κήρυξ τῆς Χάριτος, «*οὐ μικρόν ἐστι διδόναι τινὰ τούτοις αὐτῶν χώραν παρησίας*»² κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ γ.Θ.Δ., παραδεδομένος προφανῶς «*εἰς ἀδόκιμον νοῦν*»³ διὰ τὸ «*κοινωνεῖν τοῖς συνηγόροις τοῦ σκοτόυς*» ἐν γνώσει, ἐπιτίθεται λάβρος ἐναντίον τῶν ἀσθενεστέρων εὐσεβῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ἐκμεταλλεῦόμενος ὑπαρκτὰς ἢ ὑποτιθέμενες ἀδυναμίας τους, προκειμένου νὰ καλύψῃ τὴν κραυγαλέα ἐνοχὴ αὐτοῦ καὶ τῶν προϋσταμένων του.

«*Ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἐν τοῖς ἑαυτῶν δόγμασιν ἔχουσι τὴν ἰσχύν*», ἔλεγε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Θεολόγος, «*ἐν τοῖς ἡμετέροις σαθροῖς ταύτην θηρεύσουσι, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς περ αἱ μυῖαι τοῖς τραύμασιν, οὕτω τοῖς ἡμετέροις ἐπιτίθενται, εἴτε ἀτυχήμασι χρῆ λέγειν, εἴτε ἀμαρτήμασιν*»⁴.

«*Ἐπειδὴ δὲν ἔχουν τὴν δύναμι στὰ δόγματά τους, προσπαθοῦν νὰ τὴν θηρεύσουν στὶς ἰδικές μας ἀδυναμίες· καὶ γι' αὐτὸ πέφτουν ἐπάνω στὰ ἰδικὰ μας εἴτε ἀτυχήματα πρέπει νὰ τὰ ὀνομάσω εἴτε ἀμαρτήματα, ὅπως οἱ μῦγες στὰ τραύματα*».

1. ΔΕΝ θὰ ἔπρεπε ὁ **γ.Θ.Δ.** νὰ ἀγνοῖ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὅτι κατὰ τὶς παραμονὲς τῆς **Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924**, τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως διακατείχεται ἀπὸ ἀγωνίαν, διότι «*ἔβλεπε ἐξακολουθοῦντας νὰ ἰσχύωσι*» καὶ μετὰ τὸ λεγόμενον **Πανορθόδοξο Συνέδριον τοῦ 1923** (ΚΠολις, 10.5-8.6.1923) οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι ἀπαιτοῦσαν τὴν προσχώρησιν στὸ Νέο **Ἡμερολόγιο** καὶ «*ἐμελέτα διαρκῶς τὰ κατὰ τὸ ζήτημα*» τοῦτο.

Ἵπως ἐσημείωνε ὁ Σάρδεων Γερμανὸς († 1945),

«καὶ ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος, τοῦλάχιστον ἐν τῷ ταῦτοχρόνῳ ἑορτασμῷ τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, νὰ ἐξακολουθῆ παραμένον ἀνικανοποίητος», «καὶ μετὰ τὴν ἀπάντησιν τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὰ ψηφίσματα τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου»⁵.

2. ΕΠΙΣΗΣ, ὁ **γ.Θ.Δ.** δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀγνοῖ τὸν «*φόβο καὶ τὴν ἀνησυχία πολλῶν ὀρθοδόξων*» ἐξ αἰτίας τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ὅπως ἔγραφε σχετικὰ κατὰ τὸ **1988** ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς Ἀνδρέας Θεοδώρου († Μάρτιος 2004).

Ὁ **Οἰκουμενισμὸς**, «**ΣΑΝ ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΙΔΗΜΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΠΛΗΤΤΕΙ ΑΝΕΛΕΗΤΑ ΠΟΛΛΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**», ἐπεσήμαινε ἔγκυρα ὁ ἀείμνηστος, τὰ δὲ «*φυσιογνωμικὰ στοιχεῖα τῆς ἀσθενείας αὐτῆς*» συντείνουν στὴν «**ΒΑΘΜΙΑΙΑ ΕΞΑΝΤΛΗΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΔΥΝΑΜΩΣΗ ΤΟΥ ΑΜΥΝΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ**» καὶ «**ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΥΠΑΡΚΤΟ ΚΙΝΔΥΝΟ ΚΑΙ ΘΑΝΑΣΙΜΟ ΕΝΑΓΚΑΛΙΣΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΜΑΣ, ΓΕΓΟΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΠΟΤΕ ΝΑ ΧΑΝΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΟ ΟΠΤΙΚΟ ΠΕΔΙΟ ΜΑΣ**»⁶.

♦ Ἐν τούτοις, στὸ «*ὀπτικὸ πεδίο*» τοῦ **γ.Θ.Δ.** δὲν ὑπῆρξε ποτὲ οὔτε ἡ «*σύγχρονη ἐπιδημικὴ ἐκκλησιολογικὴ ἀσθένεια*» τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ἡ ὁποία ἐγκαινιάσθηκε τὸ **1920** καὶ παρήγαγε τὴν **Μεταρρύθμισιν τοῦ 1924**, οὔτε ὁ «*ὑπαρκτὸς κίνδυνος καὶ θανάσιμος ἐναγκαλισμὸς*» ἐξ αἰτίας τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ κατ' αὐτὸν δῆθεν «*κοινωνικοῦ χαρακτῆρος σχέσεις καὶ συναντήσεις*» «*καὶ κάποιες ἀβρότητες καὶ φιλοφροσύνης μὲ ἑτεροδόξους*» (Ἄρθρον Α')!...

ι. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου

⊕ **ΕΩΡΩΝ** ὁ **γ.Θ.Δ.** τοὺς εὐσεβεῖς τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου ὡς δῆθεν «*ἀπλοϊκοὺς ἀνεγκεφάλους-σχισματικούς ἀδελφούς*» (Ἄρθρον Γ'), ἐ-

πινοεῖ, ὡς συνήθως, ἕναν πλαστό καὶ ἀνιαρὸ «διάλογο», ἐπιστρατεύει δὲ καὶ μίαν ἐπιστολὴν πρὸς αὐτὸν (6.5.1957) τοῦ ἀειμνήστου **π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου** († 1964) ἐκ Πατρῶν, στὴν προσπάθεια νὰ ἀποδείξει, ὅτι ἦσαν δῆθεν «*εὐτελῆ τὰ κίνητρα τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ σχίσματος*» (Ἄρθρον Γ'), περαιτέρω δὲ προσπαθεῖ νὰ σπιλώσῃ μὲ τὸν χειρότερο τρόπο τὴν μνήμη ἰδίως τοῦ ἀγιοτάτου **Μητροπολίτου πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου** († 1955), ἐκτρεπόμενος σὲ ἕνα ὑβρεολογικὸ παραλήρημα, σύμφωνο κατὰ πάντα πρὸς τὴν παράδοσι τῆς ἀγιορειτικῆς ἀθυροστομίας.

* * *

1. ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ, ὁ νηφάλιος ἀναγνώστης ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως, ὅτι ἡ δημοσίευσίς τῆς ἐπιστολῆς τοῦ **π. Γερβασίου** ἐκθέτει ἀνεπανόρθωτα τὸν **γ.Θ.Δ.**

■ Ὁ **π. Γερβάσιος**, ὡς ὄντως πνευματικὸς ἄνθρωπος, εἶναι εὐγενὴς καὶ μετρημένος στὶς ἐκφράσεις του, ἐνῶ ὁ **γ.Θ.Δ.** διαλάμπει μὲ τὴν ἀγένεια καὶ τὴν ἀμετροπέειά του.

■ Ὁ **π. Γερβάσιος** δηλώνει σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως, ὅτι θεωρεῖ «*τὴν πρᾶξιν τῆς Ἱεραρχίας μας ὡς θεβιασμένην*», θεωρεῖ τὴν «*πρᾶξιν*» τῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924 ὑπὸ «*τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ὡς ΜΗ ΣΤΟΙΧΟΥΣΑΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ, ΤΟΣΟΥΤΩ ΜΑΛΛΟΝ ΟΣΟΝ ΑΥΤΗ ΔΕΝ ΗΤΟ ΠΑΝ-ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣ*»,

ἐνῶ ὁ **γ.Θ.Δ.** δηλώνει, ὅτι

«τίποτε τὸ ἄτοπο δὲν ὑπάρχει στὸ ἄλμα τῶν 13 ἡμερῶν, παρὰ μόνον ὁ ἄστοχος τρόπος» (Ἄρθρον Γ').

■ Ὁ **π. Γερβάσιος**, ἀναφερόμενος στὰ «*ἐλατήρια*» τῶν Ἱγυετῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, δὲν προσάγει τεκμήρια ἀσφαλῆ, ἀλλὰ μόνον **πιθανολογεῖ**, βασιζόμενος στὶς γνωστὲς φημολογίες καὶ τὶς προσωπικὲς του ἐκτιμήσεις, πάντως μὲ φειδῶ· ἐνῶ ὁ **γ.Θ.Δ.** πλειοδοτεῖ, μέσῳ μάλιστα τῆς γνωστῆς του φαιδρᾶς **ψυχαναλυτικῆς μεθόδου**, ἀποδεικνύομενος ἔτσι ἄδικος, συκοφάντης, ἀνενημέρωτος καὶ σοφιστὴς ἄριστος.

2. ΚΑΤΟΠΙΝ, ὁ **γ.Θ.Δ.** διαπράττει ἕνα μεγάλο ἀτόπημα, ὅταν ἐνῶ ἐπικαλεῖται τὴν βραχυτάτη ἐπιστολὴν τοῦ ἀειμνήστου **π. Γερβασίου**, ταυτοχρόνως καὶ ἐνόχως **ἀποσιωπᾷ/ἢ ἀποκρύπτει** τὴν ἐκτενεστάτη ἐπιστολιμαία διατριβή, τὴν ὁποία τοῦ ἔστειλε ἐκ Πάρου τὴν **16.8.1979** ὁ ἀγιώτατος **π. Φιλόθεος Ζερβάκος** († 25.4/8.5.1980)⁷.

Στὴν καθοριστικῆς σημασίας ἐπιστολὴν αὐτὴν

■ ὁ **π. Φιλόθεος** γράφει μὲ ἰδιαίτερο ζήλο καὶ παρρησία γιὰ τὴν «*καθαρὰ ἀλήθεια*» περὶ τοῦ καινοτόμου ἀρχιεπισκόπου **Χρυσοστόμου Πα-**

παδοπούλου και την ένοχη σχέση του με την Μεταρρύθμιση του 1924, αποδεικνύει δὲ αὐτὸν ψευδόμενον γιὰ ὅσα ἀναφέρει στὸ βιβλιάριό του: «*Ἡμερολογιτικῶν Κατηγοριῶν Ἐλεγχος*» (ἔκδοσις α΄, Ἀθῆναι 1937).

■ ὁ π. Φιλόθεος θεωρεῖ τὴν εἰσαγωγή τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ὡς γενομένην «**ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΩΣ, ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ ΚΑΙ ΑΠΕΡΙΣΚΕΠΤΩΣ**».

■ ὁ π. Φιλόθεος ὑποστηρίζει, ὅτι ὁ καινοτόμος ἀρχιεπίσκοπος μὲ «τὸ νὰ ἀποδεικνύη [μέσω τοῦ βιβλιαρίου του], ὅτι ὁ παλαιοημερολογισμὸς εἶναι [δῆθεν] μία καθαρὰ πλάνη, τοῦτο ἀποδεικνύει **ΑΣΤΑΘΕΙΑΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΠΛΑΝΗΝ ΤΟΥ ΝΟΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ**».

■ ὁ π. Φιλόθεος συνδέει εὐθέως καὶ ἀμέσως τὴν Μεταρρύθμιση τοῦ 1924 μὲ τὸν Οἰκουμενισμό, ὅταν λέγη, ὅτι ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος τὴν «πλάνην τοῦ νοὸς καὶ τῆς διανοίας» «ἔπαθε, διότι - ὡς μὴ ὄφελε - ἠκολούθησε τὸν **ΝΕΩΤΕΡΙΣΤΗΝ, ΚΑΙΝΟΤΟΜΟΝ, ΜΑΣΣΩΝΟΝ ΜΕΤΑΞΑΚΗΝ**», «**ΜΕ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΗΝΟΙΞΑΝ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ ΤΟΥ ΛΟΓΙΚΟΥ ΠΟΙΜΝΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΝ, ΤΟΝ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ ΜΕΛΙΤΩΝΑ, ΙΑΚΩΒΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΕΙΣ-ΕΛΘΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΟΓΙΚΗΝ ΠΟΙΜΝΗΝ, ΚΑΤΕΣΠΑΡΑΞΑΝ ΤΑ ΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΒΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ**».

■ ὁ π. Φιλόθεος βεβαιώνει, ὅτι «ὁ *Μεταξάκης συμπαρέσυρε [τὸν Παπαδόπουλο] καὶ εἰς ἄλλα ἄτοπα, τὰ ὁποῖα παραλείπω*».

■ ὁ π. Φιλόθεος περιγράφει, ὡς αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μάρτυς, τὴν ιστορική ἐκείνη στιγμή, τὴν ὄντως τραγική, καθ' ἣν ὁ τρομοκρατημένος ἀπὸ τὶς ἀπειλὲς τῶν φανατικῶν καὶ μετανοημένος ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος

«ἮΡΧΙΣΕ ΜΕ ΤΑΣ ΔΥΟ ΤΟΥ ΧΕΙΡΑΣ ΝΑ ΚΤΥΠΑ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ ΤΟΥ ΔΥΝΑΤΑ» «ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΩΝ» «ΝΑ ΛΕΓΗ: “ΝΑ ΜΗ ΤΟ ΞΩΝΑ, ΝΑ ΜΗ ΤΟ ΞΩΝΑ, ΝΑ ΕΔΕΧΟΜΟΥΝ ΤΟ ΝΕΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ! ΑΥΤΟΣ, ΑΥΤΟΣ Ο ΔΙΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΣ Ο ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ ΜΕ ΠΗΡΕ ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ ΤΟΥ!”».

ια. Ἀτόπημα ἀσυγκρίτως μεγαλύτερο

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ αὐτὸ ἀτόπημα τοῦ γ.Θ.Δ., δηλαδή ἡ ἐκ μέρους του ἀποσιώπησις/ἡ ἀπόκρυψις τῆς κατ' οὐσίαν ἐλεγκτικῆς ἐπιστολῆς πρὸς

αὐτὸν τοῦ ὀσιωτάτου **Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου**, γίνεται ἀσυγκρίτως μεγαλύτερο, ὅταν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἀκόλουθα:

1. Ὁ γ.Θ.Δ., ἂν καὶ ἦταν ἀνέκαθεν πεπεισμένος, ὅτι «*δυνατὸν νὰ ἔχωμεν ἓνα ἐπὶ πλεόν Φιλόθεον εἰς τὸ Ἀγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας*»⁸. ἂν καὶ εἶχε τὴν πεποίθησιν, ὅτι «*διὰ σημείων ὁ Θεὸς θὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀγιότητά του*»⁸, ὅμως ποτὲ δὲν υἰοθέτησε τὴν «*καθαρὰ ἀλήθεια*» τοῦ ὀσιωτάτου **Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου** γιὰ τὴν **Μεταρρύθμισι τοῦ 1924**, οὔτε ἐπικαλεῖται αὐτὴν ποτέ, ἀλλὰ καὶ τὴν κατεπολέμησε!...

2. Ὁ γ.Θ.Δ., ὡς βιογράφος τοῦ Ὁσίου **Φιλοθέου τῆς Πάρου**, ὁμολογεῖ ὅτι «*ΟΥΔΕΙΣ ΕΙΧΕ ΤΟΣΟΝ ΑΝΗΣΥΧΗΣΕΙ ΚΑΙ ΓΡΑΨΕΙ ΤΟΣΑ*», γιὰ τὸ Ἡμερολογιακό, «*ΟΣΑ Ο ΣΟΦΟΣ ΦΙΛΟΘΕΟΣ*»⁹, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐγράφοντο ἐν τῇ προοπτικῇ πάντοτε τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ **Πατρίου Ἡμερολογίου**, πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας.

■ Λόγου χάριν, τὴν **7.9.1964**, ὁ ὀσιώτατος **Φιλόθεος** ἔγραφε τὰ ἐξῆς πρὸς τὸν Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου **π. Γαβριήλ** († 1983), **Γέροντα τοῦ γ.Θ.Δ.**:

«Ἦδη προβάλλει ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη καὶ οἱ καιροὶ τὸ ἀπαιτοῦν, ὅπως συντονίσωμεν ἅπαντες τὰς προσπάθειαις ἡμῶν καὶ ἐνεργήσωμεν ὁμοθυμαδὸν καὶ μελετημένως ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΟΥ ΕΒΡΤΟΛΟΓΙΟΥ. Τοῦτο, ὡς πάντες γνωρίζομεν, ἀπαιτεῖ αὐτὴ ἡ ἐνότης τῆς ἐνδόξου καὶ πολυπαθοῦς Ἑλλαδικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἥτις ἐνότης διεσπάσθη, ἀφ' ἧς στιγμῆς ΑΥΘΑΙΡΕΤΩΣ ΚΑΙ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΣ ΕΙΣΗΧΘΗ ΤΟ ΠΑΠΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ...»⁹.

3. Ὁ γ.Θ.Δ., βιογραφῶν τὸν Ὁσιον **Φιλόθεο τῆς Πάρου**, σχολιάζει ὡς ἐξῆς τὴν γνωστὴ καὶ ζηλωτικὴ συγγραφὴ τοῦ Ὁσίου: «*Ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει προσύνοδος*»¹⁰:

«Θεμελιωμένους στὴν δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν μακροαῖωνα παράδοσή Της, ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΗΝΕΙΧΕΤΟ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΕΣ. ΓΙ' ΑΥΤΟ ΚΑΘΕ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥ ΤΟΝ ΕΥΡΙΣΚΕΝ ΑΝΤΙΘΕΤΟΝ, σπεύδοντα νὰ ἀναιρέσῃ τὶς καινοτόμους προθέσεις νεωτεριστῶν θεολόγων ἢ ἀξιωματούχων τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ βιβλίον λοιπὸν αὐτό, τὸν σκοπὸν αὐτὸν ὑπηρετεῖ μὲ δύναμη λόγου καὶ ἰσχυρότατα ἐπιχειρήματα»¹⁰.

■ Τὸ βιβλίον ὅμως αὐτό, τὸ ὁποῖο ἐγράφη ὑπὸ τοῦ **Γέροντος Φιλοθέου τοῦ 1926**, εἶναι ἀμέσως καὶ εὐθέως **ἀντι-οικουμενιστικὸ**¹¹:

– ἀντιτίθεται ἐρρωμένως στήν μέλλουσα νά συνέλθῃ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει **Προσύνοδον**, ἡ ὁποία συνήλθε τελικὰ τὸ 1930 ὡς **Προκαταρκτικὴ Ἐπιτροπή**, ὡς συνέχεια μὲν τοῦ λεγομένου **Πανορθοδόξου Συνεδρίου τοῦ 1923**, θεωρεῖται δὲ ὡς προετοιμάσασα τὸ ἔδαφος τῶν λεγομένων **Πανορθοδόξων Διασκέψεων** (Ρόδος, 1961 ἐ.), στήν προοπτικὴ πάντοτε τῆς ὀπωσδήποτε οἰκουμενιστικῆς **Ἐκκλησίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου**»¹².

– κατακρίνει σφοδρῶς τὴν ἐνασχόλησι τῶν Ποιμένων εἰδικὰ

«περὶ Ἡλίου καὶ Σελήνης, περὶ στοιχείων (περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων), περὶ ἡμερολογίων καὶ πασχαλίων», τὰ ὁποία προξενοῦν **«σύγχυσι, ταραχήν, διαμάχας, φιλονικίας, ἔχθρας, μίση καὶ τὰ λοιπὰ εἶδη τῆς κακίας...»**, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει τόσα ἄλλα ὄντως σοβαρὰ θέματα.

– προτείνει εὐθαρσῶς, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, στήν **«μέλλουσαν νά συνέλθῃ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον»**,

«ΝΑ ΕΠΑΝΑΦΕΡΟΥΝ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΘΩΣ ΜΑΣ ΤΟ ΠΑΡΕΔΩΚΑΝ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ».

16. Ἁγιμάχος καὶ αὐτο-αναιρούμενος

ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ, ὁ **γ.Θ.Δ.** αὐτο-καταδικάζεται, ὅταν ἐπικαλῆται τὸ ἀνύπαρκτο κῦρος μᾶς βραχυτάτης καὶ μετεώρου ἐπιστολῆς τοῦ **π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου**, ἐνῶ δὲν ἀποδέχεται τὶς διευκρινίσεις καὶ ὑποδείξεις τοῦ ὀσιωτάτου **Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου**, οὔτε μιμεῖται τὸν ἔνθεο ζῆλο ἐκείνου, πρὸς εἰρήνην καὶ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ **Πατροπαράδοτου Ἡμερολογίου**

1. Ὁ γ. Θ. Δ. ἐνεργεῖ μάλιστα ὅλως ἀντιθέτως: ὡς **«ὑποψυχόμενος»**², (ἢ ὡς **«ὑποξέων»**, κατὰ τὰ γραφόμενά του¹³), καταπολεμᾷ μὲ ἀσύνηθες πάθος τὶς διαναγέστατες θέσεις τοῦ ὀσιωτάτου Γέροντος, γενόμενος οὕτω καὶ **ἀγιμάχος**, ἐφ' ὅσον:

– ἐπανεκδίδει τὸ **κατακριθὲν** ὑπὸ τοῦ ὀσιωτάτου Γέροντος Φιλοθέου βιβλίариο τοῦ καινοτόμου ἀρχιεπισκόπου **Χρυσσοστόμου Παπαδοπούλου**: **«Ἡμερολογιτικῶν Κατηγοριῶν Ἐλεγχος»** (ἔκδοσις β', Θεσσαλονίκη 1979).

– συνδημοσιεῖ ὡς ἐπίμετρον τοῦ βιβλιαρίου τὴν ἐπιστολὴν τοῦ **π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου**, ἐνῶ ἀποσιωπᾷ ἐπιμελῶς **τὶς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες** πρὸς τὶς ἰδικές του ἀπόψεις τοῦ ὀσιωτάτου **Γέροντος Φιλοθέου**

– κυριολεκτικά **έξανίσταται** και στήν σκέψι μόνο έπαναφορᾶς τοῦ Πατρὸς Ἡμερολογίου ¹⁴.

– διασαλπίζει, ὅτι «**τίποτε τὸ ἄτοπο δὲν ὑπάρχει στὸ ἄλμα τῶν 13 ἡμερῶν**» (Ἄρθρον Γ'), ἀπλῶς ἡ Ἐκκλησία «**ῶνόμασε μίαν ἡμέραν ἀπὸ 10 σὲ 23**» (Ἄρθρον Β').

– χαρακτηρίζει τοὺς ἐνισταμένους κατὰ τῆς οἰκουμενιστικῆς καινοτομίας τοῦ 1924 σκαιότατα ὡς «**ἀπλοϊκοὺς ἀνεγκεφάλους-σχισματικούς**» (Ἄρθρον Γ'), ὡς «**έτεροδόξους ψευδομονάρχους**» (Ἄρθρον Β') καὶ ὡς συγκροτοῦντας τὸ «**παλαιοημερολογιτικὸ ἀπάνθρωπο σχίσμα**» (Ἄρθρον Β' καὶ Γ') κ.τ.ῶ!...

2. ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ὅμως, ὁ γ.Θ.Δ. ὄχι ἀπλῶς αὐτο-αναιρεῖται, ἀλλὰ καὶ δεινῶς αὐτο-καταβαρᾶθρώνεται, ὅταν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἐξῆς πρόσθετα καὶ **πλήρως καταλυτικὰ** γι' αὐτὸν στοιχεῖα, βάσει δύο προῶμων ἄρθρων του ¹⁵:

– τὸ 1957, συμφωνῶν μὲ τὸν ὀσιώτατο Γέροντα Φιλόθεο, ἐδήλωνε κατηγορηματικῶς, ὅτι ἐγνώριζε «**ΤΗΝ ΑΝΕΙΔΙΚΡΙΝΕΙΑΝ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ**», γιὰ ὅσα ἔγραφε «**εἰς βιβλιάριόν τι ὑπὸ τὸν τίτλον: “Ἡμερολογιακῶν κατηγοριῶν ἔλεγχος” ἐκδοθὲν τὸ ἔτος 1937**», ὡς καὶ τὴν προσπάθειαν αὐτοῦ «**ΝΑ ΠΑΡΑΣΥΡῆ Εἰς τὴν Περιπέτειαν καὶ τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας, ἵνα προσῶσση νομιμοθῆτα εἰς τὴν ἀντικανονικὴν ἐνεργεῖαν τοῦ**»!...

– τὸ 1957, συμφωνῶν μὲ τὸν ὀσιώτατον Γέροντα Φιλόθεο καὶ ὑπερθεματίζων, θεωροῦσε τὴν **Μεταρρύθμισιν τοῦ 1924**, ὡς «**ἀντικανονικὴν ἐνεργεῖαν**», ὡς «**πράγμα εἰς τὴν βάσιν τοῦ ἀντικανονικόν**», ὡς «**ἀνυπολόγιστου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κακοῦ**», τὸ ὁποῖο «**ἐκθέτει τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸν ὑπόλοιπον Ὁρθόδοξον κόσμον καὶ τοὺς ξένους**», ὡς «**ἀντικανονικότητα παραμένουσαν εἰσέτι ἀθεράπευτον**», ὡς «**κινδυνώδη καινοτομίαν**», ὡς «**καινοτόμον τάσιν**», ὁδηγοῦσαν εἰς «**τὸν ὄλισθον τῶν καινοτομιῶν**», ὡς «**ἄτοπον**» χρῆζον διορθώσεως, ὡς θέματος ἔνεκα τοῦ ὁποίου «**ΚΑΙ ΑΥΤῆ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος οὕσα ἀκαλύπτως κανονικῶς, νὰ μὴ δικαιοῦται νὰ ἀεῖοι ὑπακοῆν**», ὡς «**τὸ διχάσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἡμερολογιακὸν ζήτημα**», τὸ ὁποῖο «**ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ ΒΛΕΠΩΜΕΝ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΤΕΝΟΙΣ ΟΡΙΟΙΣ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΚΑΙ ΤΡΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ, ΑΛΛ' ΕΝ ΣΥΣΧΕΤΙΣΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**», βάσει δὲ ὄλων αὐτῶν «**καθίσταται πρόδηλος ἡ ἀναγκαιότης τῆς ἐπιλύσεως τῆς ἐκκρεμότη-**

τος τοῦ ἡμερολογιακοῦ θέματος, **Η ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΘΑ ΔΙΑΙΩΝΙΖΗ ΤΗΝ ΣΥΓΧΥΣΙΝ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΘΑ ΦΘΕΙΡΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΩΣ ΤΑΣ ΟΡΘΟΔΟΕΟΥΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ, ΑΝΕΥ ΙΚΑΝΟΤΗΤΟΣ ΤΙΝΟΣ ΑΜΥΝΗΣ, ΘΑ ΝΟΘΕΥΗ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ ΤΗΣ, ΘΑ ΜΑΤΑΙΩΝΗ ΤΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ ΤΗΣ...»!!!...**

– τὸ 1957, συμφωνῶν μὲ τὸν ὀσιώτατο Γέροντα Φιλόθεο, κατ’ οὐσίαν συνέδεε ἄμεσα τὸ **Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα** μὲ τὸν **Οἰκουμενισμό**, στὶς ἀπαρχές τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο τὸ λεγόμενον **Πανορθόδοξο Συνέδριον τοῦ 1923** καὶ ὁ **Μελέτιος Μεταξάκης**, ὅταν ὑπεγράμμιζε τὴν σχέσι τοῦ Ἡμερολογίου μὲ τὰς **«τυρευομένας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἄλλας κινδυνώδεις καινοτομίας»**, **«ὅτε Πατριάρχης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἦτο ὁ μοιραῖος Μελέτιος Μεταξάκης, ὅστις συνεκινεῖτο περισσότερον ἀπὸ τὸν προοδευτικὸν Ἀγγλικανισμὸν ἢ τὰ “ἀτηρχαιωμένα” δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας»!**...

– τὸ 1957, ἐχαρακτήριζε εὐθυβόλως καὶ ἐπιτυχῶς τοὺς **«Παλαιοημερολογίτας»**, ὡς **«ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΜΑΚΡΑΝ»** καὶ **«ΔΙΚΑΙΩΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΟΥΣ»**, ὡς **«κατὰ συνείδησιν θρησκευομένους ἀδελφούς»**, ὡς **«πλήθη λαοῦ, θρησκευόντα μὲ συνέπειαν, φρουροῦντα τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἔτοιμα νὰ θυσιασθοῦν διὰ τὴν δόξαν καὶ τὸ καλὸν τῆς»**, ὡς προτιμήσαντας **«συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν κακῶς ἐννοουμένην εἰρήνην»**, ὡς κακῶς ὀνομαζομένους **«ὄχλος»**: **«ὡς λέξις εἶναι ἄστοχος καὶ ἀντιχριστιανικωτάτη ὁ Χριστὸς εἰς αὐτὸν τὸν ὄχλον ἐπανεπαύετο· ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ Παῦλος ἐνομοθέτει χάριν αὐτοῦ οἱ Πατέρες ἐδογματίσαν· ΠΑΡΑΒΡΑΧΥ ΝΑ ΕΙΠΩΜΕΝ, ΟΤΙ ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΩΣ ΕΚΛΕΚΤΟΙ... ΑΣ ΕΝΘΥΜΗΘΩΜΕΝ, ΠΟΙΟΙ ΑΝΤΕΔΡΑΣΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑΣ»**, ὡς κακῶς κατηγορουμένους **«ὡς ἀπειθεῖς»**: **«εἶναι ἄδικος ἡ κατηγορία...»**, ὡς ἀξίους τιμῆς: **«ΥΠΟΧΡΕΟΥΜΕΘΑ ΝΑ ΤΙΜΗΣΩΜΕΝ ΑΥΤΟΥΣ, ΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗ ΑΣΦΑΛΩΣ ΚΑΠΟΤΕ ΥΠΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ»**, ὡς καταστάντας **«ΑΞΙΟΜΙΜΗΤΟΝ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘ’ ΗΜΑΣ ΟΡΘΟΔΟΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ»**, ὡς ἀξίους νὰ περιβληθοῦν **«ΜΕ ΣΕΒΑΣΜΟΝ, ΣΤΟΡΓΗΝ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΝ»**, ὡς ἀποτελοῦντας **«ΖΩΣΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΩΣ ΕΚΕΙΝΗΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»**, ὡς εὐλαβῆ τέκνα **«τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας»**, **«ΩΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ Ο ΒΙΟΣ ΕΓΓΥΩΝΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΝ»** Αὐτῆς!!!...

* * *

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ἀνατομία τῶν *θεοκλητείων* *πλανῶν* θὰ πρέπει ὁμως νὰ συνεχισθῆ, διότι οἱ πτώσεις τοῦ **γ.Θ.Δ.** εἶναι ἀλλεπάλληλες καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐρμηνευθοῦν, παρὰ μόνον μέσω τῆς πνευματικῆς θεωρήσεως, ἐφ' ὅσον συνιστοῦν τὸ πράγματι τραγικὸ φαινόμενο τῆς *ἐγκαταλείψεως* ἀπὸ τὴν φωτιστικὴ χάρι τοῦ φωτοδότου Σωτῆρος μας.

**«Οὐ μικρὸν ἐστὶ κοινωνεῖν τοῖς συνηγόροις τοῦ σκοτόυς»,
«οὐ μικρὸν ἐστὶ διδόναι τινὰ τούτοις αὐτῶν χάραν παρησιας»²...**

(Συνεχίζεται)

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 321/Ιουλίου- Αὐγούστος 2004, σελ. 66-71, 75.

1) Βλ. ἐφημερ. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», 16.12.1988, σελ. 7.

2) Ἅγιου Γρηγορίου Παλαμά, Πρὸς Ἀκίνδυνον Ἀντιρρητικὸς Α', Κεφάλαιον ΙΒ', § 61.

3) Πρὸβλ. Ρωμ. α' 28.

4) Ἅγιου Γρηγορίου Θεολόγου, PG τ. 36, στλ. 17B.

5) †Σ.Γ., «Ἐορτολόγιον - Νέον Ἡμερολόγιον», περιοδ. «Ὁρθοδοξία» Κωνσταντινουπόλεως, ἀριθ. 4/31.7.1926, σελ. 108.

6) Ἀνδρέου Θεοδώρου (Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου), ἐπιστολὴ στὴν ἐφημερ. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» Ἀθηνῶν, 16.12.1988, σελ. 7.

7) Ἀρχιμανδρίτου Φιλόθεου Ζερβάκου, «Ἐνδιαφέρουσα ἐπιστολὴ διὰ τὸ ἡμερολογιακόν», περιοδ. «Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος τῆς Πάρου» Θεσσαλονίκης, Ἰανουάριος-Ἀπρίλιος 2001, σελ. 50-57.

8) Περιοδ. «Ἀθωνικοὶ Διάλογοι», τεύχη 73-74 καὶ 75-76 τοῦ 1980, παρὰ **Στυλ. Ν. Κεμεντζετζίδη**, Ὁ Γέρον Φιλόθεος Ζερβάκος - Ὁ Οὐρανοδρόμος Ὁδοιπὸρος (1884-1980), τόμος Β', σελ. 35 καὶ 38, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1988.

9) **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος τῆς Πάρου. Ἕνας ἐνθεος Ἀσκητῆς-Ἱεραπόστολος (1884-1980), σελ. 318, ὑπόσημ. 37, Θαψανά Πάρου 1999.

10) **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, αὐτόθι, σελ. 203 καὶ σελ. 315, ὑπόσημ. 15.

11) Βλ. τὸ πλήρες κείμενο τοῦ βιβλιαρίου, **Στυλ. Ν. Κεμεντζετζίδη**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 43-49.

12) Βλ. **Εὐαγγελίας Βαρέλλα** (Καθηγητριάς Πανεπιστημίου), Διορθόδοξοι καὶ Οἰκουμενικαὶ Σχέσεις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸν Κ' Αἰῶνα, σελ. 98-143, § Ἡ πορεία πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.», Θεσσαλονίκη 1994.

13) Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου (Παπαδοπούλου), Ἡμερολογιατικῶν Κατηγοριῶν Ἐλεγχος, ἐκδοσις β', σελ. 4, *Εἰσαγωγικά...*, Θεσσαλονίκη 1979.

14) Βλ. τὴν «Σημείωση» τοῦ **γ.Θ.Δ.** σὲ ἐπιστολὴ τοῦ «ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν» πρὸς αὐτὸν (23.6.2003), ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1554/11.6.2004, σελ. 3.

15) **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, Ἀθωνικὰ Ἄνθη, τόμος Α', σελ. 191-199, σελ. 203-211, «Σχόλια ἐπὶ τῆς Πανορθόδοξου Προσυνόδου», «Ἡμερολογιακῶν Παραλειπόμενα», δύο ἄρθρα ἐκ τοῦ ἁγίου. περιοδ. «Ἅγιος Παῦλος Ξηροποταμίτης», Ἰανουάριος καὶ Ἀπρίλιος 1957, ἐκδόσεις «ΑΣΤΗΡ», Ἀθήνα 1962.